

ÚTOKY PROTI NACIONÁLNĚ SOCIALISTICKÉMU SVĚTONÁZORU

ÚTOKY PROTI NACIONÁLNĚ-SOCIALISTICKÉMU SVĚTONÁZORU

Vydavatel: Das Schwarze Korps, Dieter Schwarz

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU ORIGINÁLU „ANGRIFF AUF DIE NATIONALSOZIALISTISCHE WELTANSCHAUUNG“, 1936

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/dieterschwarzangriffaufdienationalsozialistischeweltanschauung193646s

https://archive.org/details/attacks-against-the-national-socialist-worldview-by-dieter-schwarz/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

PŘEDMLUVA ANGLICKÉHO PŘEKLADU

Pro věrné srdcem a germánskou krví.

V této informativní brožuře nám Dieter Schwarz, blízký spolupracovník Reinharda Heydricha, ukazuje typické útoky proti přirozenému germánskému * *světonázoru, který tehdejší nacionální socialismus představoval. Jak si čtenář po přečtení této brožury uvědomí, mnozí útočníci i dnes využívají těchto starých argumentů a záměrů. I jinak zdánlivě dobře mínění rasově uvědomělí jedinci si vytvářejí vlastní verzi nacionálního socialismu z nepochopení, omezeného přístupu k primárním pramenům nebo ze své interpretace založené na americko-židovských představách o tom, jaký by měl být, které byly do povědomí veřejnosti zaplavovány ještě před rokem 1945. A tak se dnes setkáváme s tím, že ti, kdo jsou stále nepřátelští vůči myšlence lidu a rasy, ať už zprava, nebo zleva, se staví proti historickému nacionálnímu socialismu, který je pro ně ve skutečnosti štvavým přízrakem věčného germánství žijícího v duši a krvi každého slušného Árijce. Vzniká tak případ, kdy se pro marxistu, liberála a internacionalistu stává nacionální*

---

* Rádi bychom uvedli na pravou míru podstatu tohoto termínu, který je v literatuře Třetí Říše často používán a odvozován z definice Houstona Stewarta Chamberlaina ve své knize „**Základy 19. století**“: *„V této knize rozumím slovem „Germáni“ různé severoevropské národnosti, kteří jako Keltové, Germáni a Slovani vstupují do dějin a z nichž…vznikly národy moderní Evropy. Že původně pocházely z jediné rodiny je jisté; přece se ale Germáni v úzkém, tacitovském smyslu ukázali natolik duševně, mravně a fysicky převyšující své příbuzné, že nás to opravňuje jejich jméno použít jako název celé rodiny… Co nás spojuje v organickou jednotu… je germánská krev… Význam každého národa…závisí na poměru germánské krve v jeho obyvatelstvu.“* A: *„Zaměňovat germánské a německé je…nesprávné… Neboť přímé napojení Němců na staré Germány zakrývá skutečnost, že německý sever Evropy je skoro čistě germánský v úzkém smyslu, a přehlíží fakt, že právě Německo, ve středu Evropy, povstalo promíšením tří větví –* ***Keltů****,* ***Germánů*** *a* ***Slovanů*** *– jímž nabyl tento národ své zvláštní nacionální zabarvení a bohatství svých schopností.“* A z **Délského potápěče**: *„Jsou to národové severoevropští, potomci* ***Keltů****,* ***Slovanů*** *a* ***Germánů****, jež autor – právem, neprávem? – pro jejich příbuznost tělesnou i duševní a kvůli zjednodušenému pojmenování shrnuje pod název „****germánská rasa****“. Netřeba se dát mýlit a svádět pouhým názvem „Germáni“ po vysvětlení, které autor sám na více místech podává.“* – pozn. překl.

socialismus velkou kapitalistickou, konzervativní, fašistickou obludou; pro kapitalistu, konzervativce, pravičáka se však nacionální socialismus stává kolektivní ideou blízkou komunismu, tedy levicovou koncepcí. A pro politického křesťana se z NS stává protikřesťanské hnutí, zatímco pro nepřátelsky naladěného pohana se NS stává křesťanským hnutím, protože odmítl uctívat Wotana, a tak dále.

Tento jev se vyskytuje i mezi těmi rasově uvědomělými živly, u kterých se to dá považovat jako něco, co je pod jejich úroveň. Zejména Američané znevažují to, co je NS a jak se v minulosti stal skutečností. Absence lidového smýšlení a smyslu pro komunitu, povrchní chápání rasy a do značné míry postižení židovským „vyvoleným" nadřazeným postojem přispěly k této úchylce takzvaného „amerického nacionálního socialismu". Historický popis by byl sice příliš dlouhý, ale stačí poukázat na nedostatek jejich vnitřního národně orientovaného uvědomění a smyslu pro germánskou povinnost, z něhož jistě musí pramenit jejich výlevy. Dalo by se říci, že americký NS byl judaizován. * *Abychom totiž skutečně pochopili něco, co historicky existovalo, ale dnes už ne, s výjimkou židovských divadel, musíme ustoupit a uvědomit si, že nacionální socialismus je jen historickým politickým projevem něčeho, co v nás existovalo od našich germánských počátků. Pokusy zničit naši biologickou existenci tak jdou ruku v ruce s jejich snahou zničit lidovou a rasovou ideu tím, že napadají jakýkoli její projev jako určitou variantu NS.*

Židé jsou sice z vlastních zájmů hlavní silou, která útočí na lidovou a rasovou myšlenku, ale duchovně a ideologicky se k

---

* Včetně současného „neonacismu", skrze zkreslený obraz, který nám prezentují především média a zábavní průmysl, a kterému častokrát přiživuje dnešní scéna. – pozn. překl.

nim připojili i další sebestřední zkažení jedinci všech ras. Proto je důležité, aby si hrstka těch, kteří jsou ještě věrni základním věčným germánským principům, byla těchto útoků vědoma a budovala v sobě a ve své posvátné germánské rodině vnitřní kulturu. Tato brožura je sice informativní, ale je pouze začátkem mnoha budoucích překladů a revizí, které zachovají původní záměr a obsah.

Obsah

BOJ O FUNDAMENTÁLNÍ HODNOTY 7
CO JE TO „NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS“....... 12
ZNEUŽITÍ POJMU „NĚMECTVÍ“ 18
BOJ PROTI RASOVÉ MYŠLENCE 21
ZNEUŽITÍ KONCEPTU VŮDCOVSTVÍ 32
BOJ O STÁT, NÁROD A ŘÍŠI 39

BOJ O FUNDAMENTÁLNÍ HODNOTY

V těchto měsících se cizinci, a dokonce i Němci, často ptají, proč nacionální socialisté stále mluví o „boji“, který musí vést. Nacionální socialismus přece dosáhl nebývalým způsobem moci, udržel si ji po léta a Hitlerovo vedení je plně potvrzeno lidem, jak znovu a znovu ukazují výsledky voleb. Proč tedy stále „bojovat“? Za co a proti komu?

Lidé kladoucí tuto otázku by skutečně měli pravdu, kdyby nacionální socialismus usiloval pouze o státní moc. Toho by dosáhl převzetím státního aparátu, obsazením vládní pozice a kontrolou zákonodárné moci. Politické ovládnutí všech těchto funkcí by znamenalo úspěšné završení boje. Pak by nacionální socialismus dnes již dosáhl svého cíle. Neboť když 99 % lidu afirmuje vládu, je to bezpochyby ta nejskvělejší vnitřní jistota, jaké může jakákoli vláda dosáhnout.

Nacionální socialismus je však světonázor, který je založen na určitých pevných a neměnných, základních hodnotách: jsou to vůdcovství, následovnictví, rasa, lid, společenství, nacionalismus, socialismus a němectví.

Nacionální socialismus si jako světonázor dal za cíl neukončit svůj boj, dokud německý lid a německý stát nebudou těmito základními hodnotami důkladně prostoupeny ve všech oblastech. To znamená, dokud celý jeho veřejný a kulturní život - umění, divadlo, film, školství, věda, škola a rodina, stejně jako hospodářský život a profese - a v neposlední řadě i životní jednání každého jednotlivého Němce nedostane podobu a nebude žít každý den podle těchto základních hodnot. Vskutku ne proto, že se to „vyžaduje“, ne proto, že na to dohlíží nějaká stranická organizace a ne proto, že to nařizuje nějaký stranický funkcionář, nýbrž proto, že každý Němec sám hluboce věří v

tyto základní hodnoty rasy, vůdcovství, následovnictví, němectví a společenství, protože jsou samozřejmým morálním vodítkem jeho jednání a života a protože už nechce nebo nemůže jednat jinak.

Položíme-li si znovu otázku, zda nacionální socialismus již dosáhl cíle svého boje, pak jistě hned vidíme, že stojíme na začátku tohoto boje. Nástup k moci pouze položil základy tohoto boje. Volby 29. března 1936 přivedly Němce do velkého společenství dobrých úmyslů. Bude však zapotřebí neúnavného úsilí celých generací, než proměníme německou životní realitu v tento ideál, který se nad námi vznáší. Víme, že v tomto boji nebudou dvě skupiny. Jedna z nich si myslí, že už je „pravým, hotovým nacionálním socialistou bez vady a provinění“. Jako židovští farizeové ukazují na sebe a volají na ostatní: „Podívejte se na nás! Musíte být jako my!“

Ne! Právě ti, kteří se hlásí k Vůdcově základní jednotce, budou s nejvášnivějším zápalem pracovat na tom, aby těchto základních hodnot dosáhli ve svém vlastním životním jednání.

Pro SS to znamená, že každý její muž, ať už ho život zastihne kdekoli - u soustruhu nebo za stolem, v továrně, za pluhem, u řečnického pultu nebo v kanceláři -, jeho politická vůle, jeho myšlení a jednání, jeho práce a jeho život jsou prostoupeny těmito nacionálněsocialistickými základními hodnotami lidové pospolitosti, socialismu, němectví a rasy.

Obrovské úsilí lidské vůle a duchovní kázně, které je k tomu zapotřebí, je zřejmé. Neméně obtížné je dokázat stovky, možná ne vždy záměrných, mylných představ a interpretací, stejně jako falšování základních hodnot, k nimž dochází i po roce 1933 až do dnešních dnů. Děje se tak v takové míře, že stojí za

to shromáždit důkazy z hojnosti pokusů o podkopání nacionálněsocialistických základních hodnot.

Lze rozlišit tři různé základní procesy podkopávání nebo falšování nacionálněsocialistické základní hodnoty.

Za prvé, neškodný výskyt pouhého nedorozumění, i když jeho četnost mnohým brání v hlubším pochopení nacionálněsocialistických záměrů.

Za druhé, nebezpečnější je proces, kdy se stovky stoupenců různých světonázorů, možná i s dobrými úmysly, snaží předložit „důkaz“, že nacionální socialismus „převzal“ zásadní základy z jejich světonázoru nebo že jejich názory se již od počátku do značné míry shodovaly s názory nacionálního socialismu. Jedná se o stoupence různých filosofických či vědeckých nauk starých stranicko-politických základů nebo jiných politických idejí či dokonce náboženství nebo sekt jakéhokoli druhu.

Základní hodnoty národního společenství nebo vůdcovství, myšlenka „říše“, „socialismu“ nebo „národa“ atd. získaly interpretaci, která se na jedné straně hlásila k nacionálnímu socialismu, ale ve skutečnosti byla všechno jiné než nacionálně socialistická a naopak se snažila vnutit nacionálně socialistickému pojetí říše, vůdce nebo rasy jiné, zcela cizí, dokonce nepřátelské pojmy a cíle.

Význam základních hodnot nacionálního socialismu byl překroucen, zfalšován a „reinterpretován“.

Nebezpečí takové reinterpretace nacionálního socialismu je o to větší, že základní hodnoty nacionálněsocialistického světonázoru jsou hluboce provázány. Jedna hodnota podporuje a doplňuje druhou. Sabotáž jedné hodnoty nutně zpochybňuje

ostatní. Například falešné pojetí rasy podkopává pojmy germánský, nordický, lidový a národní společenství. Falešné pojetí vůdcovství podkopává pojetí následování, osobnosti a svobody.

Navíc část tohoto „také nacionálního socialismu“ prosazovali a prosazují lidé, kteří disponují intelektuální obratností vyvinutou dlouhou minulostí, se starou světonázorovou/filosofickou metodologií a množstvím pojmových systémů starých světonázorů.

Za třetí, existoval a existuje třetí proces, který ohrožuje nacionálně socialistický světový názor. Jedná se o útok přímých nepřátel na nacionálněsocialistický světonázor.

Je třeba jim dát za pravdu, že si plně uvědomují základní situaci a jednají podle ní. Vědí, že - po porážce nepřátelských organizací a stran nacionálním socialismem - již nelze na nacionálně socialistický stát účinně útočit silou a mocenskými prostředky. Místo toho musí svůj útok zaměřit proti nacionálněsocialistickému světonázoru a jeho hodnotovým koncepcím: rase, vůdcovství, následovnictví, společenství, národnímu a sociálnímu, lidovému a státu. Musí v nich vyvolat pochybnosti, shazovat je a falšovat jako ohrožení evropského ducha, jako počátek úpadku a chaosu. Tito nepřátelé nacionálněsocialistického světonázoru totiž vědí, že v konečném důsledku zasahují nacionálněsocialistický stát, protože tento stát se o tento světonázor opírá.

A tak se nepřátelské kruhy v zahraničí, emigranti a Židé v jejich čele, pustily a pouštějí do práce. Touto metodou usilují o duchovní a světonázorové obklíčení Německa. Překládají své noviny, brožury a knihy proti nacionálněsocialistickému

„rasovému šílenství“, proti nacionálněsocialistické „vůdcovské diktatuře“, proti „bezbřehému nacionalismu“, který rozpouští „evropskou solidaritu“ atd. do všech evropských jazyků, aby vyzvali všechny cizí země ke „křížovému tažení“ proti tomuto nebezpečnému, nacionálněsocialistickému světonázoru.

Ještě politováníhodnější je, když politický katolicismus a dokonce i představitelé buržoazně-reakční vědy nebo protestantských skupin či dokonce starých federací používají stejné argumenty, i když pečlivěji formulované, aby pomohli falšovat a podkopávat základní hodnoty nacionálního socialismu a stali se tak služebníky cizích nepřátel.

CO JE TO „NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS“

Není divu, že nepřítel začíná svou sabotáž samotným pojmem nacionální socialismus. Zkreslený nebo sabotovaný koncept nacionálního socialismu nutně a současně otřásá všemi idejemi, které z něj vycházejí. Emigrantské noviny s oblibou tvrdí, že nacionální socialismus je „materialismus“, „deintelektualizace“, „dechristianizace“ a „césarismus“.

Mezi všemi emigrantskými vydavatelstvími v tomto ohledu vyniká Vita-Nova-Press v Lucernu. Vyzývá k jednotné evropské duchovní frontě proti „bestialitě“, proti „rasismu“ a proti „zoufalému absolutismu kolektivu“. (To jsou přímé citace z prospektu nakladatelství.) Evropu údajně ohrožuje fašismus a bolševismus, což je v konečném důsledku jedno a totéž. (Rozdíly mezi nacionálním socialismem a fašismem jsou jednoduše ignorovány. Nacionální socialismus je házen do jednoho pytle s fašismem).

„Útěk před tesáky bolševické diktatury do fašistické vlády násilím hrozí... Ať už fašistický romantismus v Itálii do značné míry potvrzuje právo církve a křesťanské víry, ať už se v Německu hlásá nové, křesťanstvím poznamenané pohanství - v hloubi duše je to tentýž despotismus, který si přisvojuje formu, vnitřní zákon a učení celého člověka...“ (Rudolf Groh: „Der Bund der Eidgenossen. Ein Wagnis des Glaubens“. Lucern 1934, s. 75 - 76.)

Fašismus v Itálii a nacionální socialismus v Německu jsou prý sice opakem marxismu, ale na stejné úrovni jako on (tamtéž, s. 77):

„Fašistický centralismus, stejně jako bolševický, dělá z občana masového člověka. Zdůrazňuje jednotu krve a nivelizuje

jedinečnost různých provincií, údolí a obcí. Všude stejná uniformita, standardizace názorů, tisku, světového názoru, víry. Marxismus měl padesát let na to, aby dospěl. Jestliže fašismus může deset let vznášet nárok na to, že je v různých zemích jedinou mocí z hlediska světového názoru, pak jeho vztah k základnímu bolševickému názoru na státní moc už asi těžko někdo zpochybní.“ (s.77)

Tuto myšlenku dále rozvíjí kniha ruského emigranta Nikolaje Berďajeva „Das Schicksal des Menschen in unserer Zeit“:

„Německý fašismus, nacionální socialismus, je neštěstím a ponížením německého národa... Dopouští se obrovské zrady na člověku.“ (s. 47 - 48).

Již výše bylo řečeno, že politický katolicismus se stává nástrojem cizích nepřátel, když bojuje stejnými argumenty. Důkaz je snadné poskytnout. Jezuita Friedrich Muckermann je duchovním podněcovatelem brožury „Deutschland wohin?“ z nakladatelství „Der deutsche Weg“ v holandském Oldenzaalu. Zde je citát:

„Docházíme k závěru, že nacionální socialismus představuje radikální opozici proti křesťanskému náboženství a kultuře ... Snažíme se tuto pravdu zatlouci, protože vyžaduje rozhodnutí, kterým se křesťanské Německo již nemůže vyhnout... Jako Němci a jako křesťané se musíme postavit proti moci, která hrozí zničit křesťanství i němectví. Proto nazýváme nacionální socialismus předchůdcem bolševismu v Německu a v celém světě. Nejenže to tvrdíme, ale můžeme to také dokázat.“ (s.3).

Kapitola „Pronásledovatelé církve si podávají ruce“ končí po vylíčení nebezpečí nacionálního socialismu pro němectví a náboženství prohlášením: „Katolíci všech zemí, spojte se!“ (s. 46.)

Tato výzva ke katolíkům všech zemí s formulací zjevně paralelní s marxistickou internacionálou poskytuje šokující důkaz internacionalismu politického katolicismu. Činí zbytečným jakýkoli další důkaz, že tyto nepřátelské útoky nenávistně překrucují a falšují koncepci nacionálního socialismu. Stejně tak je falzifikací, když jiné nadnárodní síly, například teosofové, píší propracované pamflety, aby dokázaly, že nacionální socialismus a učení teosofie mají společné podstatné základní prvky.

“Nacionální socialismus a teosofie jsou osvobozujícími silami lidstva. Teosofie je druhou největší silou současnosti... Teosofie i nacionální socialismus jsou stejné, liší se pouze stupněm. Teosof vlastní nacionální socialismus od svého zrození díky své práci v dřívějších životech na zemi... zatímco nacionální socialista povstal zdola... Nacionální socialista stoupá skrze službu lidu k teosofii, neboť nižší již není vyšší... Ani NSDAP není žádná strana, spíše německý lidový svaz... Cílem každého lidového společenství je teosofický stát. Sbratřením německého lidu jednou vznikne teosofický stát. Teosofie vytvoří novou duchovní mezinárodní kulturu ve vyšším, čistě duchovním smyslu... Teosofie očistí nacionální socialismus od veškerého sobectví... a je překonáním nacionálního fanatismu.“ (Hermann Rudolf „Nationalsozialismus und Theosophie“, Theosophischer Verlag, Lipsko 1933).

Generální tajemník Teosofické společnosti v Adyaru, profesor Verweyen, který dodnes nerušeně přednáší v Německu,

prohlásil v roce 1934 během svého projevu v Erfurtu, že slova Annie Besantové, o nichž je všeobecně známo, že jsou krajně protiněmecká, obsahují duchovní poselství nacionálního socialismu.

„Jakou lidovou soudružku, jakou předchůdkyni a v konečném důsledku jakou obhájkyni ideálů nacionálního socialismu v ní člověk nachází!“ (s. 21).

„Nezačíná člověk stále jasněji vidět a chápat, jak mnoho naše národní vláda dluží spolupráci naší německé pobočky v uplynulém roce?“ (s. 17). *„Ať žije, zachránce naší vlasti ze zmatku a nouze! Ať žijí dobré, zbožné síly, které ho vedou! Buďte zdrávi všichni, kdo pod jeho vnější ochranou hledají božskou moudrost a vědí, že zdánlivé rozpory se rozpouštějí a setkávají se ve vyšší jednotě: Nacionální socialismus a teosofie.“* (s. 24)

Vedle těchto často humpoláckých pokusů o šikanu a hrubé falzifikace se jiné politické a světonázorové zájmové skupiny snaží pojem nacionálního socialismu zcela jednostranně zkritizovat a zveličit ad absurdum. Pro jedny je národní socialismus prostě „antikapitalismus“ a pro druhé „kolektivismus“. Snaha vykreslit nacionální socialismus jako pouhý přechod, jako vývojový stupeň, je běžná zejména u autorů vázaných na náboženské vyznání. I dnes na začátku tvrdí, že vidí konec nacionálního socialismu. Nové cíle vývoje jsou již vytyčeny.

Je snadné si všimnout, že vedle ideje nacionálního socialismu je napadána i idea „národního“. Opět ji napadají především emigranti a cizí mocnosti. „Národní“ je ztotožňováno s

„imperialistickým“, „militaristickým“ a „vilémovským“ atd. a i to falšuje význam nacionálního socialismu.

Podle názoru františkánského mnicha. Zyrilla Fischera: *„... pochopený nacionalismus má závaznou a smířlivou sílu. Fanatický nacionalismus je však zdrojem vzájemného pohrdání a etnické nenávisti. Přetrhává také nadpřirozené pouto, které by mělo všechny spojovat jako děti téže církve, jako bratry v Kristu, jako dědice a šiřitele křesťanské kultury.“* (Zyrill Fischer: „Die Hakenkreuzler“.)

Román Ericha M. R. v. Kühnelt-Leddhina „Jesuiten, Spiesser, Bolschewiken“ (Anton Pustet, Salcburk 1934) líčí oběti a způsob práce jezuitů a snaží se vyvrátit všechny námitky proti politickému katolicismu:

„Třetí říše se však utvářela podle jeho příkladu. Kardinální otázka zní: „Připojí se Třetí říše organicky k První (Svaté říši římské národa německého), nebo k Druhé?“ (s. 20). „*Vše, co Německo v oblasti kultury má, vyrostlo v církvi nebo v jejím stínu. Ve stínu církve působili také Schiller a Goethe, stejně jako Wagner a Bach, Lucas Cranach a Max Scheier. Německý život je okcidentální a okcidentální podstata je katolická. Vše ostatní je průnikem do německé kultury. (s. 419-420). Domnívám se, že se musíme konečně smířit s tím, že boj proti Římu na této planetě byl prohrán.“* (s. 289).

Podle Kühnelta-Leddhina je pro katolíka každá národní vazba druhotná, což také jasně vyjadřuje:

„Naprosto to chápal: katolický Angličan, katolický Číňan, Malajčan nebo Tagalec mu byli bližší než bezbožný snob z Berlína nebo rudý předák ze severu Berlína.“ (p.349).

„Víte, co říkal Heinrich Lersch za války? - „Německo musí žít, i kdybychom měli zemřít!“. Ale jak malé je naše Německo, ke kterému jsme připoutáni celým svým životem, srovnáme-li ho s církví. Neměli bychom říci: Církev musí žít, i kdybychom měli zemřít?“ (s. 129-130).

Již zmíněný ruský Berďajev troubí na stejný roh, když píše:

„Obrat k nacionalismu znamená odkřesťanštění společnosti, které začalo již dávno a v naší době se projevuje s větší silou. Znamená to návrat křesťanských národů k pohanství a pohanskému polyteismu, který byl již jednou křesťanstvím poražen a překonán.“ (str. 29 Nikolaje Berdiajeva kapitola „Nacionalismus a polyteismus“ v knize „Die Gefährdung des Christentums durch Rassenwahn und Judenverfolgung“. Vita-Nova-Press, Lucern 1935).

Konečným cílem těchto sil je tedy: překonání všech národních idejí a jejich státo-lidových podob ve prospěch nadnárodního, politického katolicismu... vykořeněného, mezinárodního židovstva... a pacifistických, mezinárodních sektářů.

ZNEUŽITÍ POJMU „NĚMECTVÍ“

Ruku v ruce s falšováním pojmu „národní socialismus“ praktikují emigranti, nadstátní síly, vědecké osobnosti a intelektuálové velmi výrazné překrucování všech hodnot, které si s pojmem „němectví“ spojujeme. Všichni sledují stejný cíl, a sice postavit proti sobě pojmy „němectví“ a „nacionální socialismus“ a nabídnout se jako představitelé a zastánci „pravého němectví“, které je třeba v Evropě zachránit před barbarstvím nacionálního socialismu. Podle těchto proroků nemá nacionální socialismus s „pravým němectvím“ nic společného. Strážci a advokáti „pravého němectví“, „nadnárodního německého ducha“, se totiž nacházejí výhradně mimo hranice Říše v exilu. Stejně jako Heinrich Mann, který potřeboval celou knihu, aby tuto myšlenku sepsal, se jistý Werner Konig představuje jako strážce nadstátní „německé myšlenky“:

„Přestože je dnes Německo intelektuální pouští, německá kultura nepřestala existovat a pokračuje i za hranicemi své úzké vlasti. Německo, z něhož vzešli Goethe, Schiller, Kant, Nietzsche, Fichte a Marx, žije dál v exilu. Tragédie německé kultury spočívá v tom, že její nejlepší nositelé se dnes musí v Paříži, Praze, Curychu a Londýně chopit meče za ty kulturní statky, které kdysi spojovaly jméno Německa s pojmem národ „básníků a myslitelů“. Zatímco Beumelberg, Barthels, Johst a Stehr denně týrají německý jazyk, pravé němectví tisíckrát promlouvá z děl Liona Feuchtwangera, Heinricha Manna nebo Alfreda Döhlina. Z próz proletářských spisovatelů Berta Brechta, Ernsta Tollera a Ericha Weinerta sálá nádherná touha po svobodě, která dokáže otřást základy prohnilé společnosti.“
(str. 9 časopisu „Zurich Student“ z února 1935, str. 256.)

Různí domácí intelektuálové se ukázali být duchovními spojenci těchto emigrantů, kteří se vědomě či nevědomě uchylují k pojmu „intelektuální němectví“, který si sami vytvořili, aby se vyhnuli požadavkům nacionálního socialismu. Toto intelektuální němectví se empaticky odlišuje od „pokřiveného“ němectví rasového, lidového a pokrevního. Heidelberský kulturní filozof Richard Benz napadá „čistě pokrevní a rasové ve smyslu světonázoru, které v tomto smyslu jako němectví neexistuje“. *„Krajina a jazyk, země a duch jsou pociťovány jako nekonečně více ‚německé‘ než abstrakce ‚rasa‘, která prostě neodpovídá ekvivalentu žádného takového němectví.“* (Benz: „Geist und Reich“, s. 11 a 13.)

René König, který si troufá dát německé univerzitě novou podobu, je Georgovým následovníkem. Patří k velmi podezřelému okruhu berlínské publikace „Die Runde“. Ve své knize „Vom Wesen der deutschen Universität“ (vydavatel „Die Runde“, Berlín, 1935) se odvažuje z abstraktní roviny prohlásit nacionálněsocialistické základní hodnoty za neněmecké učení.

„Chápeme, jak neněmecké jsou v podstatě všechny nauky, které se snaží založit pojem národa na „půdě“, „rase“ a dalších přírodních pojmech. V každém případě je rozhodující „metafyzické já člověka, a nikoli materiální povaha půdy, ani, jak můžeme dodat, rasa a krev.“ (R. Konig: „Vom Wesen der deutschen Universität“, s. 116.)

Jak nesmyslně stupňují političtí jedinci definici pojmu „němectví“, ukazují myšlenky Ernsta Riekische, potažmo odbojového kruhu. Aby se němectví vyléčilo z romantického vlivu jižní a západní Evropy, propaguje míšení se slovanskou krví a sbližování s Ruskem.

„Německo musí říci své slovo. Jeho slovo je zároveň slovem Ruska... Slovanská krev je sérum pro romantizovanou oblast. Znovu vyléčí germánský národ z romantické infekce. Každý, kdo žije ve vědomí odpovědnosti za budoucí a trvalý německý osud, bude zachráněn i před vichřicí stěhování národů, kdy jiná cesta vede k nové německé velikosti.“ (E. Rielkisch: „Entscheidung“, Widerstandsverlag, s. 180.)

Ještě jiná mocnost považuje koncept němectví za užitečný k tomu, aby se vplížila do německého lidu, pokud není dostatečně vnímavá, aby takovou špatnou kamufláž prohlédla. Opět je to politický katolicismus. Postavení nacionálního socialismu mimo zákon ze strany církve před nástupem k moci je dobře známé. Krátce po 30. lednu však již publikace politického katolicismu všude hlásaly, že katolík a Němec jsou dva pojmy, které k sobě neoddělitelně patří a vždy patřily. Jeden pojem nebylo možné pochopit bez druhého.

Tak se nepřátelé nacionálního socialismu snaží zfalšovat myšlenku němectví. Tím, že pomalu, ale svědomitě vyprazdňují pojmy, které jsou pro nás důležité, a ztotožňují je se svými politickými idejemi, se snaží nafouknout naše hodnoty.

BOJ PROTI RASOVÉ MYŠLENCE

Základním pilířem nacionálněsocialistického světonázoru je rasová idea. Není tedy divu, že na ni útočí všichni, kdo mají vůči nacionálně socialistickému Německu zlé úmysly. Jedná se o emigranty. A také ti, kteří již byli rasovými zákony postiženi: Židé. A konečně jsou tu ti, kteří se domnívají, že tyto rasové ideje podkopávají jejich dogmata a učení, a tím snižují jejich moc. To je politický katolicismus, různí protestantští fanatici a vědecká individua.

Působí poněkud komicky, když uprostřed této agitace ze zahraničí si jedno pražské nakladatelství říká „Nakladatelství pro pravdu" a ve svých publikacích informuje:

„Z Německa se hlásá mýtus krve. Krev má spojovat lidi, a ne, jak věříme, lidskost a solidarita. Pach krve stoupá. Stejně jako ve středověku, kdy byli lidé obětováni kvůli víře v čarodějnice, jsou nyní desetitisíce nevinných obětovány kvůli víře v rasu." (Dr. Hugo Iltis: „Der Rassismus im Mantel der Wissenschaft" v knize „Rasse in Wissenschaft und Politik", Verlag der „Wahrheit", Praha)

Muž, od něhož by člověk skutečně očekával pravdu, debreczenský biskup Desider Balthaser, píše v jedné švýcarské emigrantské publikaci:

„Události v Německu ukázaly světu, jak nebezpečným jedem je rasismus pro každý národ, který je jím nakažen. Na rasismus je třeba pohlížet jako na infekční chorobu v dnešní době obrovské krize, v době urputného boje o existenci jednotlivců a národů. Je důležité očkovat proti němu národy jako proti bující poruše."

(Dr. Desider Balthasar: „Die Gefährdung des Christentums durch Rassenwahn und Judenverfolgung“, Vita-Nova-Press, Lucern, 1935, s. 8-9).

Že v církevně-politických kruzích bohužel stále existuje několik takových podivných představitelů pravdy, dokazuje spis jezuitského řeholníka Friedricha Muckermanna „Warum Konfessionen?“.

„Může si rozumný člověk, pokud má o křesťanství pouhou představu, představit, že by věřící křesťan vyměnil víru v živého Boha za vágní tvrzení o krvi, že by se vzdal práva na zrození svého ducha ve prospěch biologické dědičnosti krve, hrdinský ideál svatých ve prospěch praktického ideálu rasového zdokonalení, nádheru matky Boží ve prospěch matky pozemské, která sama o sobě vždy propadne nejdepresivnějším, nejtemnějším projevům hluboce zapadlých, eroticky zfalšovaných pohanských kultů. “ (F. Muckermann: „Warum Konfession“, Bonifatius Verlag, Paderborn, 1934, s. 9-10).

Ve výše citovaných spisech se hojně vyskytují podsouvání a zkreslování. Největší drzost však spočívá v tom, že se tato politická agitace přikrývá pláštíkem objektivní vědy jen proto, aby se tím tato agitace stala účinnější. Ve zmíněné publikaci „Rasse in Wissenschaft und Politik“ se píše:

„Přichází k nám však divoký vítr z ciziny, a tak je povinností rodilých vědců promluvit jasné a osvobozující slovo. Této povinnosti se československá věda skutečně zhostila, a to vskutku důstojnou a zároveň odpovědnou formou, když sama česká akademie nechala ve svém druhém ročníku vydat knihu představující kolektivní práci šesti odborníků, která dochází k

závěru jasnému již z názvu: Rovnoprávnost evropských ras a cesty k jejich zdokonalení.“ (s. 12 - 13)

„Rasismus není žádná věda a nemá s vědou nic společného. Není ničím jiným než zlovolnou a nebezpečnou zbraní politického boje. V dnešním Německu se to připouští. Způsob, jakým rasističtí politici používají tuto nebezpečnou zbraň, tento „intelektuální jedovatý plyn“, proti všem národům a lidským skupinám, které chtějí hospodářsky nebo politicky zničit, je třeba níže vysvětlit pomocí citátů ze dvou hlavních děl německého politického rasismu.“ (tamtéž, s. 41 - 42.)

Tento ubohý pokus je namířen proti Vůdcově knize a knize Alfreda Rosenberga „Mýtus dvacátého století“. Končí proklamací: „Braňme se proti intelektuálnímu jedovatému plynu rasismu, než bude pozdě“.(Dr. Wolf Bodansky: „Rassismus – geistiges Giftgas“ v knize „Rasse in Wissenschaft und Politik“).

Můžeme si být jisti, že i u nás bude zapotřebí desítek let výchovné práce, možná i celých generací, než myšlenka rasy důkladně pronikne do myšlení našich intelektuálních věd, pedagogických věd, historického myšlení a především do našeho praktického jednání.

Do té doby budou zastánci starých světonázorových pozic myšlenku rasy znovu a znovu napadat. Liberalismus, marxismus a židovství byly odpůrci nacionálního socialismu. Jak hluboko mohou odpůrci nacionálněsocialistické rasové myšlenky ve svých metodách klesnout, se ukazuje, když se snaží nacionálněsocialistickou rasovou myšlenku vykreslovat a zlehčovat jako liberální, marxistickou nebo dokonce židovskou.

Františkánský mnich Dr. Desiderius Breitenstein píše: *„Marxismus založil kolektiv na ekonomickém základě (ekonomický pohled na dějiny). Absolutistická rasová idea odvozuje kolektiv od krví určeného základu veškeré kulturní činnosti (biologický pohled na svět).... Je ironií doby, že se dva intelektuální základy navzdory nejostřejším rozporům tak těsně dotýkají."* (Dr. Breitenstein: „Intelekt nebo krev". Bonifatius Verlag, Paderborn 1934. s. 8).

„Rasová biologie historicky navazuje na materialistický pohled na dějiny s tím rozdílem, že ekonomický základ je nahrazen základem určeným krví... Absolutistický, rasově-biologický světonázor se nakonec nevymyká materialistickému původu... Souhrnně je třeba konstatovat, že liberalismus žije v rasově-biologickém světovém názoru navzdory všem výrokům o opaku... Ti, kdo svůj světonázorový základ znovu a znovu opírají o Friedricha II, Friedricha Nietzscheho, Paula de LaGardeho a Houstona Stewarta Chamberlaina, dokazují, že sami jsou udržovateli liberalismu." (ibidem, s. 14 - 15)

Licenciát Kehnscherper se dokonce snižuje k následujícímu tvrzení:

„Pokud chce někdo poznat výsledky jednostranně vyučovaného, věřeného a žitého mýtu o krvi, založeného na základu přiměřené, bezbožné cti krve, pak by se měl podívat na dějiny a životní názor židovského národa. Pak bude člověk navždy vyléčen." (Kehnscherper: „Mythus des Blutes" s. 25).

Ti, kteří považují obvinění, že rasová idea je liberální, marxistická nebo židovská, za příliš spekulativní, usilují o její odmítnutí z jiných důvodů. Jeden tvrdí, že rasová idea je

nerealistická konstrukce, druhý zkouší štěstí s psychoanalýzou a tvrdí, že rasová idea pramení z komplexu méněcennosti. Ještě jiný se pokouší německý lid od rasové myšlenky odstrašit tvrzením, že historie dokazuje, že vláda na základě rasy vede k chaosu a vzpouře. Rasa a krev jsou prý beztvaré impulsy, něco, co musí být zvládnuto intelektem a náboženstvím. V germánském životě byly tyto chaotické síly údajně živé a poté očištěné misionáři.

Ano, taktika jde tak daleko, že se pokouší svalit vinu za velké církevní skandály na nositele „ušlechtilé krve". Katedrální probošt Šimon měl dokonce tu drzost napsat, že „nejnižší body v dějinách církve byly z velké části způsobeny lidmi, o jejichž šlechtické krvi nebylo pochyb."

Doposud jsme se zabývali nepřáteli nacionálněsocialistické rasové myšlenky, kteří neměli zájem o objektivní diskusi, ale snažili se dosáhnout zamýšlených cílů pouze agitací, překrucováním a falšováním. Nyní se budeme zabývat nepřátelskými silami, které se snaží dokázat neudržitelnost nacionálněsocialistické rasové myšlenky řadou námitek, které se zdají být objektivní. Jedná se o představitele takzvaného „intelektu" v různých táborech. Ve jménu „intelektu" se domnívají, že musí lidstvo varovat před rasovou vírou, která údajně odmítá intelekt a uznává pouze krev a biologické, a tímto odmítáním intelektu umožňuje vládu nízkým pudům, a tím uvrhuje současné Německo zpět do biologického materialismu Darwina a Haeckela 19. století.

Než tito odpůrci promluví, řekněme si rovnou jedno: všichni, ať už to vědí, nebo ne, se stali obětí zásadního omylu.

Všichni nadále uvažují v rámci filosofických systémů nebo dogmatických přesvědčení předávaných po staletí. Tyto systémy rozdělují člověka na tělo a duši, hmotu a mysl, přírodu a nadpřirozeno. Domnívají se, že tyto protiklady jsou ve vzájemném rozporu právě v člověku samotném, takže je morální povinností překonat tělo, hmotu a přírodu, abychom pomohli duši, rozumu a nadpřirozenu k vítězství.

Stoupenci těchto nauk nechápou, že tento protiklad je v myšlence rasy překonán a překlenut. Podle nich zahrnuje rasové pojetí pouze jednu stránku člověka, a to přirozenost, biologickou, tělesnou, tělesnou, fyzickou. Rasové pojetí pro ně tedy nutně stojí v protikladu k intelektu, duši a nadpřirozenu.

Převaha rasového pojetí pro ně znamená „krevní blud", „materialismus" a „biologii", což vede k úpadku intelektu, barbarství a ateismu. Protože tito odpůrci nacionálněsocialistické rasové myšlenky nadále uvažují v pojmech výše uvedených protikladů, nechápou nebo nechtějí pochopit, že v „rase člověka" jsou jeho intelekt, charakter a morální hodnoty do značné míry zahrnuty spolu s „pouhými pudy, city a instinkty" jako jednotná, živá, celistvá osobnost.

Přetvářející, revoluční síla nacionálněsocialistické rasové myšlenky v západním myšlení, kromě jejích četných dopadů na populační politiku, je v podstatě založena na překonání těchto starých nauk o protikladu hmoty a ducha, těla a duše.

Nepřátelé, kteří ani nerozumějí nacionálněsocialistické rasové myšlence a kteří si ji mylně vykládají jako něco materialistického, jednoduše obviňují nacionální socialismus ze svého vlastního zkreslení, když tvrdí, že nacionální

socialismus, Rosenberg, Günther a další rasoví badatelé uctívají „krevní blud“ a „plochý materialismus“. Tato agitace není v podstatě ničím jiným než bolestným sebeobviňováním, neboť tito odpůrci útočí pouze na svá vlastní zkreslení.

Jak přiléhavá jsou naše pozorování pro mnohé zastánce náboženských dogmat, ukazují slova františkánského mnicha Breitensteina v jeho brožuře „Geist oder Blut?“ (s. 32):

„Jak se k sobě staví duše a tělo, krev a duch? Křesťanství neuznává žádnou převahu krve, tím méně její absolutnost. V křesťanství má duch nespornou převahu, absolutní prioritu. Tělo a krev patří do pozemské říše, duše a duch do záhrobí. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a Bůh je duch. Proto krev nikdy nemůže dát ducha do svých služeb... Stojí zde proti sobě dva světy: světonázor krve a rasy, který dává přednost biologickým hodnotám rasy, a světonázor duchovně-metafyzický, který považuje morální hodnoty... za nejvyšší... Pro křesťanství nemůže být rasa nikdy pojmem morální hodnoty...“

Jednotliví němečtí vědci, kteří dosud nepřijali myšlenku rasy, jsou lidé, kteří pevně stojí za starým, předávaným učením o opozici a jednostranném pojetí ducha, které pochází z německého idealismu minulého století.

Když objektivní boj nevede k úspěchu, pak se církev vždy snaží pokračovat v boji zvláštními církevními zbraněmi. V souladu se starým receptem náboženského dogmatu se vrhá heslo „Dogma praví!“ proti nové, světodějné myšlence.

Této metody bylo již hojně využito proti rasové myšlence. V publikaci České akademie se o rasové otázce píše toto:

„Proto Svatý otec ve svém posledním prohlášení odsuzuje právní systém založený na rasových privilegiích.“ Představuje prý buď falešné učení, nebo je hlásáno ve vědomé vzpouře proti církvi - herezi. (Prof. J. Belehradsky: „Tschechische Akademie über die Rassenfrage“ v knize „Rasse in Wissenschaft und Politik“. Praha, Nakladatelství „Wahrheit“, s. 35.)

Křesťanství údajně shromáždilo všechny rasy, ať už černé nebo bílé, do jedné velké Boží rodiny. Proto také katolická církev odmítá antisemitismus. Tím se otevírá prostor pro spojení dvou mezinárodních sil: Židovstvo a politický katolicismus. V prosinci 1934 přednesl vídeňský františkánský řeholník Zyrill Fischer přednášku v kruhu staropanenského klubu Sionistického sdružení ve Vídni. Vysvětloval, že nacionální socialismus není pouhou herezí, jak říká papež, ale spíše bičem a metlou, kterou si vytvořili sami lidé, a že židovstvo v tomto očistném ohni trpí velkou bolestí. Poté vyzval své židovské posluchače:

„Nejsme navzájem leprou, jejíž dotek přináší smrt. Ve skutečnosti jsme v mnoha záležitostech každodenního života, v ekonomice a politice nuceni spolupracovat“. (Zyrill Fischer: ,,Wie sieht der Katholik das jüdische Volk?“. 1935, s. 31.)

Ještě zřetelnější je heslo, které šíří ruský Solowjow pod rouškou společného křesťanství v publikaci ze Švýcarska, kde se píše:

„Musíme být zajedno se Židy, aniž bychom se zřekli křesťanství... A Židé musí být s námi zajedno, ne proti Židovstvu, spíše ve jménu a v síle pravého Židovstva.“ (Wladimir Solojow: „Judentum und Christentum„ ze Solowjowovy publikace „Das Judentum und die Christenfrage“

v „Die Gefährung des Christentums durch Rassenwahn und Judenverfolgung“, Vita Nova-Press, Lucern, 1935, str. 3.)

Mezi těmi, kdo napadají nebo zkreslují rasovou myšlenku, lze podle podobnosti jejich argumentů rozlišit další skupinu. Jejich teze zní: rasa je skutečně důležitá pro lid, stát a jeho dějiny, ale v konečném důsledku je důležitá země nebo jazyk nebo samoděržaví nebo tradice apod.

Vedle těch, kteří význam rasy buď kategoricky popírají, a těch, kteří její význam omezují, existuje ještě třetí skupina, která nacionálněsocialistické rasové myšlence škodí neméně, i když si rasový koncept osvojila. Jsou to konjunkturální rytíři, kteří z rasové myšlenky těží pro své vlastní účely a zájmy. Patří mezi ně autoři, kteří se chtějí vetřít do přízně nacionálního socialismu, blouznivci a poustevníci, kteří se domnívají, že své vlastní vrtošivé projekty učiní účinnějšími, pokud je budou, prezentovat pod pláštíkem rasové ideje. Je to také samotný politický katolicismus, který využívá rasový koncept k tomu, aby dělal politiku pro svou vlastní věc. Zde jsou jen dva krátké příklady: Jezuita B. Horstmann napsal ve svém časopise „Die Jungschar“ esej s názvem „Der rassige Jungschärler“:

„Naše přirozené mládí má „rasu“ a náš mladý katolický druh má „rasu“. Obojí dohromady utváří naše chlapce... Stejně jako existují například plemena mezi koňmi..., tak bude katolická mládež vynikat mezi ostatními svým založením a druhem... Věrný, pravdomluvný, poctivý, pracovitý, statečný a odhodlaný, ale také hluboce věřící, uctivý... to je naše rasa.“ (Horstmann, číslo 11 a 12 časopisu pro katolickou mládež „Die Jungschar“, Jugendführungsverlag Düsseldorf. 1934, s. 5.)

Ještě hustěji to pastor Worlitschek nalévá ve své brožuře „Heiligkeit und Nationalität“, kde se unavuje propagandou katolických světců: *„Svatí nejsou především jen vzorky nebo stereotypy lidí, stojící stranou a mimo specifický vliv své krve, půdy, klimatu a rasy. Všechny tyto věci nutně ovlivňují každého tvora zrozeného z prachu... Každý světec je, tu více, tu méně, tělem z těla, krví z krve, druhem z druhu a rasou z rasy svých krajanů a lidových souputníků. Rasa suchého a uzlovitého, přemýšlivého a důkladného Němce je ztělesněna v dlouhé galerii světců... Všichni jsou to pravé a důkladně německé postavy. Příslušníci árijsko-nordické rasy, kteří bez zábran rozvíjeli a projevovali své rasové vlastnosti. Byli to praví Němci, v nichž musí mít každý nadšenec německého jména a kmene z přísně rasového hlediska velkou radost.“* (A. Wortlitschek: „Heiligkeit und Nationalität“, A. Huber Verlag, Mnichov, str. 4).

Na závěr si dovolíme shrnout: V boji proti nacionálněsocialistické rasové myšlence se používají následující metody:

1. Otevřeně ji odmítají především nepřátelské kruhy v zahraničí s emigranty v čele. I doma se ji někteří jedinci snaží vykreslit jako liberální, marxistickou, materialistickou a židovskou.

2. Tvrdí se, že rasa a duch stojí v nesmiřitelném protikladu a že nejvyšší hodnoty jako duch a duše znemožňují rasový koncept.

3. Tvrdí se, že nacionálněsocialistická rasová idea je kacířstvím, opuštěním Boha a vede k sebemrskačství.

4. Požaduje se, aby se křesťanství a židovství spojily v jedno.

5. Rasová myšlenka je dost dobrá jen na to, aby se z ní dala dělat politika pro vlastní věc.

Je zbytečné o každém z těchto názorů dále teoreticky diskutovat. Zde, stejně jako na mnoha jiných bojištích nacionálněsocialistické revoluce, se věc nerozhodne teoretickými řečmi, ale spíše praktickým činem a účinkem tohoto činu. Dějiny posoudí, co pro lid znamená, když nedovolí, aby se předávaly méněcenné geny... když uzná, že „nejsvatější a nejcennější osobou mezi našimi lidmi je matka naší krve a nejcennějším majetkem je německé dítě“... když stát chrání rodinu jako svou nejcennější buňku... když v lidovém světovém názoru jsou katastrofální protiklady nahrazeny novým, jednotným pohledem na člověka.

ZNEUŽITÍ KONCEPTU VŮDCOVSTVÍ

Myšlenka národního společenství se opírá o myšlenku rasy a pokrevního společenství napříč rodinou, rodem a kmenem a dále. Idea národního společenství získává svou politickou sílu z ideje vůdce, který toto národní společenství vede.

Význam vůdcovské koncepce jako základní hodnoty nacionálněsocialistického světového názoru je jasný všem, jeho příznivcům i nepřátelům. Je tedy logické, že ti, kdo chtějí diskutovat o nacionálněsocialistickém světonázoru v jakémkoli smyslu, musí zaujmout stanovisko k myšlence vůdcovství.

1. Kdo se otevřeně postaví do opozice vůči nacionálnímu socialismu, bude proto systematicky napadat a pronásledovat vůdcovskou myšlenku.

Postupně to dělají známé kruhy v zahraničí.

2. Kdo sleduje politiku pro svou vlastní věc a uvědomuje si vnitřní účinek, který vůdcovská idea v německém lidu vyvolala, nenechá žádný prostředek nevyzkoušený, aby tuto vůdcovskou ideu využil za svou vlastní.

To dělá například politický katolicismus.

Kromě nenávistné agitace v nepřátelských publikacích doma i v zahraničí se mnozí autoři zaklínají zastaralými, parlamentními, demokratickými a imperiálními názory, takže jim chybí hlubší pochopení nacionálně socialistického národního společenství a nacionálně socialistického vedení. V jejich textech se objevují karikatury, např: Nacionálně socialistická vůdčí idea je prý v podstatě intelektuální a politická diktatura. Nacionálně socialistické vedení je údajně

čistá vláda síly jednotlivých vládců. V současném Německu vidí císaře a masy, nikoli vůdce a národní společenství.

Politický katolicismus podle toho usiluje o své cíle:

a) Úplné začlenění vůdcovského pojetí do katolického světa a jeho katolické naplnění,

b) Povýšení katolických světců nebo biskupů na „vůdce", které má německá mládež a německé národní společenství následovat.

Specknerova kniha „Die Wächter der Kirche, ein Buch vom deutschen Episkopat" (prosinec 1934) prohlašuje německé biskupy za vůdce:

„Toto přesné vylíčení jedinečnosti těchto energických postav, těchto německých biskupů současnosti, poskytuje všem německým katolíkům velmi působivý obraz jejich katolických vůdců. S vděčností Bohu si uvědomujeme, že v těžkých dobách, ve dnech rozhodování pro Krista nebo proti němu - nám dává vůdce, jejichž prozíravost můžeme s jistou oddaností následovat...". (s. 5.)

V předmluvě autor vyzývá všechny věřící katolíky: *„Jste svému biskupovi tak vnitřně blízcí, jak je to žádoucí, ba nutné mezi náboženskými vůdci a věřícími následovníky? Biskupové jsou oduševnělými vůdci své diecéze, ne z vlastní moci, ne dosazení lidem (pro doplnění: jako vůdci ve Třetí říši), spíše vůdci, které církevnímu lidu dala sama církev, nařízená samotným Bohem."* (s. 7.)

Politický katolicismus prozrazuje svůj záměr proti nacionálněsocialistické vůdčí myšlence až příliš jasně, když jmenuje katolickým vůdcem v Německu člověka, který se pro

nacionální socialismus učinil stejně „hodným“ jako kardinál Faulhaber ze všech ostatních lidí.

„Kardinál Faulhaber, arcibiskup mnichovsko-freiburský. Když si člověk spojí slovo „vůdce“ s německým episkopátem, pak bezpochyby stojí v popředí kardinál Faulhaber. Může si pro sebe nárokovat pečeť vůdce. Velký v chápání, velký v charakteru, velký v důstojnosti, velký v odvaze tvrzení i v odvaze slova, v daru řeči a kázání: tak stojí před soudem lidu!“

Tak jsou systematicky vytvářeny katolické protějšky nacionálněsocialistických vůdců.

Důvěra v ně není potvrzena většinou lidu, spíše byli do úřadu dosazeni samotným Bohem.

Člověk je v pokušení označit to přinejmenším za obrovské rouhání, jestliže si politický katolicismus dovolí vtáhnout postavu Ježíše Krista do arény politického boje a postavit ji proti vůdcům nacionálního socialismu.

Ježíš Kristus je prohlašován za vůdce světa. Jezuita Mariaux píše: *„Ježíš Kristus je náš velký vůdce. Kde vlastně my, lidé dnešní doby, tohoto vůdce nacházíme? - Žije v katolické církvi..."* (s. 21.) („Durch Maria zut Königsgefolgschaft, Wege zur Formung unserer Laienapostel hin zur Katholischen Aktion“, Warendorf, Schnell, 1934).

Katolická akce trápí mládež koncepcí vůdce. Františkán Erwin Schiprowski vydal „Kleine Bücherei der franzistanischen Jugend“ (Antonius-Verlag, Breslau, Carlowitz). Druhé vydání této řady od Kauffhera: „Franzistus, Führer der Jugend“ (Antonius-Verlag, Brelau, Carlowitz, 1935) je chváleno s komentářem: *„Duchovní pastor mládeže zde ukazuje vlastnosti,*

které činí svatého Františka nadčasovým vůdcem mládeže.“ (2. strana obálky knihy)

Následující citáty ukazují, do jaké míry tato publikace dělá ze svatého Františka náboženský protějšek nacionálněsocialistických vůdců, které má německá mládež slepě následovat:

„Svatý František je patronem mládeže a vůdcem mládeže, jakých je v církvi málo. Svatý František září jako ideální vůdce pro celý svět, jehož obdivuhodná síla nepřestává dobývat srdce mládeže napříč staletími, nadšené a povznesené k Bohu. Právě v současné době stojí svatý František v popředí jako vůdce, kolem něhož se může katolická mládež ze všech směrů vědomě orientovat, a tak mohl B. Lippert S.J ve Františkánském roce oslav napsat: „Svatý František je pro nás velkou inspirací: František je skutečně patronem, vzorem a vůdcem našeho současného ideálu mládeže. Je naším nejlepším a nejrozumnějším představitelem hnutí mládeže. S uctivým úžasem stojíme před touto skutečností, před tímto nadčasovým, velkolepým, dlouhodobým působením vůdce mládeže svatého Františka...“ (s. 3)

„Ano, proč tě svět pronásleduje? Proč tě mládež následuje jako svého vůdce a vzor, tebe, který se jejich duším dvoříš bez reklamy a propagandy, bez propustek a doporučujících dopisů, ale pouze evangelijní prostotou svého zbožného života? Na tuto otázku existuje jen jedna odpověď, a to je: Bůh sám dal sv. z Assisi vůdčí schopnosti...“ (s. 4).

Katolický útok s pojmem vůdce jako prostředkem je zaměřen na všechny vrstvy a všechna povolání, na německou mládež, na německé ženy a dívky i na muže.

„Schile Katolische Aktion“ P. M. Dietze S.J. (Ferd. Schöningh, Paderborn, 1935) klasifikuje kampaň zaměřenou na muže pomocí vůdcovského konceptu v termínech podle tříd:

„Vedení v Katolické akci je především vedením Ducha svatého. Dokonce i naši katoličtí učitelé, jejichž profesní sdružení již neexistuje, nacházejí mezi mužským sborem příležitost hrát vedoucí roli v lidové solidaritě.“ (s. 5).

„Právě směsice mužů ze všech tříd, povolání a vrstev - kteří jsou ve své farnosti spojeni v bratrské lásce pod šeříkovým praporem Matky Boží - jsou vedoucími apoštoly mezi laiky. To je dnes důležité, protože jde o skutečné lidové společenství. Kněžské ohledy zde chybí. Rozhodující je pouze katolický život, myšlení a příklad. Takoví apoštolové jsou základními jednotkami Katolické akce.“ (s. 48.)

Neomezuje se však jen na pouhé převzetí, reinterpretaci a zneužití konceptu nacionálněsocialistického vůdce. K důkladné práci je třeba předložit důkaz, že katolická církev má zcela zvláštní právo nárokovat si vůdcovský koncept - protože prý byl již dávno zdokonalen v jezuitismu.

Údajně Ignác z Loyoly převzal základní myšlenky jezuitismu z německého ducha, takže nacionální socialismus a jezuitismus jsou v podstatě podobné duchovní proudy. Tento nejnovější „historický výzkum“ dodává Engelbert Krebs. Ve své brožuře „Jesuitischer und deutscher Geist“ (Joh. Waibel'sche Verlagsbuchhandlung, Freiburg i. Br., 1934) píše: „*Jedním z nejdůležitějších - a pro Němce nejpřekvapivějších - výsledků tohoto studia pramenů o tolik diskutované Tovaryšstvu Ježíšovu je zjištění skutečnosti, že to byl především německý náboženský*

duch, jehož literární projev získal rozhodující vliv na Španěla Ignáce." (s. 3-4.)

Především ze spisů německých a nizozemských mystiků: *„Duch někdejší německé armády byl vychováván psychologicky promyšleným a neustále procvičovaným regimentem cvičení a drilů. Stejně tak byl duch členů Tovaryšstva Ježíšova cvičen prostřednictvím brožurky pobožností..."* (s. 22) *„Vedle vojenského ducha neznámého německého frontového pěšáka s tvrdohlavou vůlí k vedení byla vybudována druhá, větší organizace. Věrnost německého muže vůči vůdci, německé kamarádství a německá schopnost oddanosti připravily oddíl, který je připraven k boji ve všech oblastech. Díky tomu je sám vůdce podřízen říšskému prezidentovi a celému lidu. Něco podobného pozorujeme v dějinách Tovaryšstva Ježíšova po jeho vzniku v roce 1774... Absolutní loajalita vůči papeži... vedla k tomu, že papež Pius VII. společnost opět obnovil, takže - s neuvěřitelnou rychlostí v následujících 120 letech - pokračovala ve své apoštolské činnosti v celém světě ve službě Boží říši a Kristovu zástupci na zemi. Tato rychlost a přesnost při obsazování důležitých organizačních postů připomíná rychlost, s jakou nositelé Třetí říše uměli ovládnout všechny důležité posty v politické správě, hospodářských organizacích a na německých školách a univerzitách."* (s. 23 - 24.)

„Pokud jezuitským duchem myslíme to, co Ignác dal svým synům - bezpodmínečnou vojenskou poslušnost vůdcovské vůli svého generála, efektivní jednání a rychlé obsazování rozhodujících operačních polí... pak je třeba říci: to nejlepší z jezuitského ducha má své kořeny ve vlivu německých mistrů... V jednom se však liší: jezuité podřizují veškerý úspěch jedinému

cíli: omia ad majorem Dei gloriam... My Němci však máme neřest sváru mezi bratry... I kdybychom chtěli veškeré úsilí našeho ducha, všechny, dokonce i politické snahy našeho lidu, podřídit heslu: Vše k větší cti Boží!“ (s. 31-33)

„To je cesta ke spojení s nejvyšší autoritou, s Bohem a s mocí od něj odvozenou: dogmatem a církví. My Němci se to chceme naučit chápat.“ (s. 33-34)

Je zbytečné komentovat, že takové „historické bádání“ je falšováním dějin, tentokrát ani ne tak k vyšší cti Boží, jako k prospěchu církve.

BOJ O STÁT, NÁROD A ŘÍŠI

Jak málo se nacionálněsocialistická koncepce Říše omezuje na bledou, schematickou „duchovní Říši“, ale jak málo je naopak pevně zakotvena v nacionálněsocialistickém státním zřízení, proklamovala Vůdcova rozhodná slova na stranickém Dni svobody v roce 1935:

„Vůdce doby je pánem strany, šéfem Říše a vrchním velitelem ozbrojených sil. Z této půdy vyroste ústava nové Říše. Strana jako budovatel světonázoru a politický ředitel německého osudu musí dát národu, a tedy i Říši svého vůdce.“

V těchto slovech nachází výraz nejsilnější koncentrace moci a nejvyšší proklamace nezlomné jednoty.

Strana se svými řídícími světonázorovými základními hodnotami bude tedy utvářet stát a Říši. Stát se nikdy nemůže oddělit od strany a od národního společenství, aby vedl samostatnou existenci pro sebe sama.

Tato vzájemná podpora mezi stranou, státem a Říší je jedním z kořenů síly nacionálního socialismu. Nepřátelé to jasně poznali, protože ze své strany reinterpretují pojmy stát a Říše, aby tuto nacionálněsocialistickou jednotu narušili a znemožnili. Vedle četných odstínů reinterpretace a falzifikace, které zde nelze jednotlivě vyjmenovat, lze přesto uvést několik skupin.

1. Řada literátů spatřuje podstatu německých dějin předchozích staletí ve střetu údajně „západního“ a „východního“ ducha. Podle nich byl západní duch formován názory osvícenství, francouzské revoluce, liberalismu, demokracie, parlamentarismu a západní civilizace. Západní duch pokračuje v romantické, katolické církvi. Protestantské Prusko bylo hrází proti tomuto západnímu duchu. Udržovalo si bezpodmínečnou

státní autoritu a svůj pohled upíralo na „mladé národy východu“ se slibnou budoucností, západní a jižní Německo bylo naopak údajně romantickým duchem zcela zkaženo. Vše, co žilo na západ od Labe, bylo jen balastem pro Prusko, které se mělo politicky spojit s Ruskem, Polskem a pobaltskými státy a vytvořit Východní říši.

Všechny tyto teorie nezodpovědně narušují německou národní jednotu a vyzývají sever a východ, aby se oddělily a odvrátily od jihu a západu. Říše by již neměla být politickou formou života německého lidu, spíše mocenskou základnou Pruska a východních národů. Když například Niekisch z odbojového kruhu ve své „Politice německého odboje“ vyzývá k rozhodnému spojenectví s Ruskem, je jasné, že uznání germánského, rasového základu státu musí odpadnout. Niekisch tvrdí opak: *„Tam, kde se germánská krev mísí se slovanskou, vzniká skutečný stát...“*. (Niekisch „Entschiedung“, Widerstandsverlag, Berlin 1930, s. 182-183.)

O probolševismu lze hovořit teprve tehdy, když Dyrrssen píše: *„Teprve spojením s tímto mocným nositelem protiřímské myšlenky (Ruskem) by Němec zcela našel cestu zpět do oblasti, kam politicky a intelektuálně patří od pradávna. Na této otázce v konečném důsledku závisí, zda se Německo může znovu stát skutečně svobodným státem.“* (C. Dyrrssen „Die Votschaft des Ostens“, Wilh. Gotti. Korn Verlag, Breslau 195; str. 175.)

„Myšlenka společenství a bezpodmínečné vzájemné závislosti, která se zformovala v „agrárním komunismu“ Němců a Rusů, je prvním intelektuálním předpokladem pro jakýkoli komunitní život. Na rozdíl od principu hierarchie individualistického Západu vede ke stavu lidovosti a soudružnosti. Zde již

neexistuje žádné neomezené „soukromé vlastnictví“...“ (tamtéž, s. 183-184).

Takto vyrůstá vysoce nebezpečná ideologie, která zásadně falšuje nacionálněsocialistickou státní ideu.

2. Druhým ohniskem sabotáže nacionálněsocialistické ideje Říše a státu jsou rakouské ideologie a univerzalismus Othmara Spanna, které se nakonec sbližují s říšskou ideologií politického katolicismu. „Říše“ se v těchto rakouských ideologiích objevuje jako větší idea v protikladu k ideji malého německého státu pod pruským vedením. Vídeň je centrem Říše. Rakousko je vnímáno jako protiklad a protiváha Pruska, Napětí mezi Pruskem a Rakouskem, v němž proti sobě takříkajíc jasně stojí různé stránky podstaty Říše, je potvrzováno jako nezbytné a plodné.

První střet této říšské myšlenky s nacionálním socialismem nastal v rasové myšlence. Ta údajně vede k přehnanému nacionalismu, který je označován za typicky pruský, a tím rozbíjí Říši. Rakousko má dva úkoly: zaprvé má tvořit hráz proti prusko-německému nacionálnímu socialismu:

„Důraz na němectví byl po léta úrodnou půdou, na níž se mohla rozvíjet nacionálněsocialistická bacilonosičská kultura. Nechceme-li se dopustit stejné chyby jako v roce 1918, chceme-li zničit zlo u kořenů, pak je třeba tuto úrodnou půdu bacilu odstranit. Nesmíme znovu zdůrazňovat němectví a upřednostňovat ho před rakušáctvím“. (Dr. Oswald Straud: „Deutsch-Österreich oder Österriech?“, vydáno vlastním nákladem autora, Vídeň 1934, s. 18.)

Za druhé by se Rakousko mělo stát strážcem říšské myšlenky, která je univerzalistická a přesahuje rasy a národy. To je zvláštní

„rakouské poslání“ v celoněmeckém a středoevropském prostoru. Hnací síla této univerzalistické říšské ideje, která se neopírá o rasu a lid, bude o to větší, že se sbližuje s univerzalismem katolické církve, a to dokonce ve dvou ohledech. Jednak s ideou „Una sancta ecclesia“, jednak pak v myšlence „Imperium romanum“! Říše a církev svatá, jak se již jednou uskutečnila ve Svaté říši římské národa německého! Tyto koncepce jdou tak daleko, že tvrdí, že Třetí říše je nemyslitelná bez návratu k tradicím německého středověku, k sakrálnímu zasvěcení císařství a k myšlence Svaté říše římské německého národa. Posláním Rakouska je, aby duch sacrum imperium, jehož nositeli byli Habsburkové, znovu povstal v „mohutném náboženském hnutí“, aby znovu usiloval o „jednotu víry“ a aby změnil nesprávný vývoj Třetí říše. Tyto myšlenky jsou zvláště zdůrazňovány v četných vydáních - i v Německu šířených - spisů katolického lékaře a mnohonásobného konvertity A. Niedermeyera. Příklad z něj:

„Kdo už dnes konečně vidí cestu budoucího vývoje? Bezpochyby stojí pruská státní idea v současnosti před svým největším triumfem. Bude to vítězství Pyrrhovo? Neměl by být myslitelný další vývoj, který ze staleté antiteze vytvoří syntézu a otevře cestu k probuzení pro univerzální německou říšskou ideu středověku? Tato idea však vděčí za svou šíři v neposlední řadě neporušené jednotě víry Říše. Taková císařská idea však nemůže být pouze rakouská - tím méně pouze pruská. Ukazuje se zde nevyhnutelné poslání Rakouska vůči pangermánství, jeho životní nutnost připravit budoucnost pro celou šíři říšské ideje. Je trvalá „Třetí říše“ myslitelná bez návratu k tradicím německého středověku, k sakrálnímu zasvěcení císařství a k ideji „Svaté říše římské německého národa“?" („Wahn,

Wissenschaft und Wahrheit“, Anton Pustet Verlag, Salzburg-Lipsko 1934, s. 34.)

Vedle těchto východních ideologií a právě popsaných rakouských ideologií existuje konečně třetí řada intelektuálů, kteří se domnívají, že musí interpretovat říšskou ideu ve vlastním smyslu. Jsou neškodní do té míry, že za těmito intelektuály nestojí žádná politická skupina, ale nebezpeční, protože jejich psaní nikdo neučiní přítrž a protože někteří z nich jsou státními úředníky na pozicích, kde mohou své myšlenky šířit.

Julius Petersen například ve své knize „Die Gehnsucht nach dem Dritten Reich in deutscher Sage und Dichtung“ (Metzler, Stuttgart, 1934) líčí šest typů spasitelské ideje, které se údajně v evropských dějinách realizovaly. Vedle původního rajského státu je to přicházející Boží království, vedle mocenské nadvlády nad zemí filozofická světová říše ducha, vedle hospodářského společenství zájmů komunistický stát budoucnosti. Takto se účinně elegantně žongluje s možnostmi. A co je to nacionální socialismus? Kombinace toho nejlepšího z ostatních typů. Smíření mezi Východem a Západem - současně „krajina snů“, kterou na světlo světa vynesl „revoluční konzervatismus“. To je nezodpovědná intelektuální hra, která rovněž pramení ze zneužití konjunktury.

Myslitelé jako René König a Richard Benz zůstávají uvězněni ve své abstraktní sféře intelektu. Z jejich ohýbání nacionálněsocialistické státní ideje těží všechny reakční, především intelektuální kruhy. Benz například takto soudí Německo:

„Německo - více než všechny ostatní národy - mělo po prohrané válce největší šanci sledovat jiný životní cíl... opět kulturní cíl..., že okamžitě znovu zahájilo staré hospodářské soutěžení..., že stále toužilo po starém, technicky vyspělém vojenském zbrojení, dokázalo, že stále ještě není národem s vlastním cílem a vlastní ideou...“ (viz s. 151)

„Církev, nikoli stát, by mohla být - na to nesmíme nikdy zapomenout - posláním německého lidu; církev nového ducha jako organické ztělesnění tohoto ducha...“ (s. 79).

Vycházeje z této myšlenky duchovní církve, která nezná politické ani státní potřeby, si Benz dovoluje kritizovat kulturní politiku nacionálního socialismu. Tyto pseudovědce, kteří jsou zčásti prostoupeni upřímným zájmem o německou kulturu, ale nenašli cestu k nacionálnímu socialismu, by bylo možné ignorovat, kdyby jejich intelektualizace a odpolitizování nesloužilo nadstátním silám, především politickému katolicismu.

Tento „výběr“ z díla světonázorového nepřítele nyní končí. Ve skutečnosti to byl jen výběr. Mnohá jména, která sem také patří, nebyla uvedena a stovky příkladů byly vynechány. Nedorozumění, podnikatelská normalizace - a tam, kde normalizace není, zneužívání konjunktury - i systematická a zlovolná sabotáž byly rozpoznány jako hrozby pro základní hodnoty nacionálního socialismu.

Právě proto, že si je nacionálně socialistické státní vedení vědomo nezměrné změny světonázorových problémů ve všech oblastech, ví, že tento převrat, toto přehodnocení a nové myšlení nelze dokončit ze dne na den, ale vyžaduje dlouhodobou tvrdou práci těch nejlepších. Musí být a bude

průvodním jevem toho, že samozvanci prezentují a chválí věci jako nového ducha doby, které se ve své podstatě ukazují být nejen udržováním starého, ale spíše také nebezpečnou dezinterpretací nového. Ačkoli nacionálně socialistický stát dříve na tyto projevy pohlížel trpělivě a velkoryse, neměli by se tito proroci ani na vteřinu domnívat, že mohou nepozorovaně pokračovat.

Vůdce na stranickém Dni svobody v roce 1935 jednoznačně prohlásil:

„Jsme připraveni na každou hodinu a na každou akci. Strana je militantní. V minulosti porazila každého protivníka. V budoucnu se boji proti těmto projevům nevyhne o nic méně, než jakou sílu prokázala proti těmto protivníkům v minulosti.“